

INFORMATIE-
BULLETIN

JAAR
1998

Dienares van God

MONTSERRAT GRASES

Vice-postulator van het Opus Dei in Nederland

4

Ik leerde Montse in 1955 kennen op de huishoudschool *Llar*. Maar onze contacten werden pas intensiever vanaf 1957, toen zij om toelating tot het Opus Dei vroeg. Ik herinner mij haar als een opgewekt, sportief meisje, een bergwandelaar, met een goede zangstem. Zij ging altijd sportief en elegant gekleed. Zij straalde jeugd en levenslust uit. In het begin echter bleef zij in *Llar* onopgemerkt; zij was een van de velen.

Op 24 december 1957 was ik 's avonds in *Llar*, toen Montse kwam opdagen. Men merkte, dat ze erg zenuwachtig was. Zij liep maar heen en weer naar de kamer van Lia, de directrice, die echter met iemand anders aan het spreken was. Montse deelde me haar verlangen mee om haar toelating tot het Opus Dei aan te vragen. Toen begreep ik haar zenuwachtigheid. Ten slotte kwam Lia naar buiten en Montse snelde op haar toe: Lia, *kan ik je een ogenblik spreken?* Het was 8 uur 's avonds, toen zij verzocht om toegelaten te worden tot het Opus Dei.

Begin 1958 openbaarden zich de eerste symptomen van haar ziekte, hoewel die aanvankelijk bijna onopgemerkt bleven. Een meisje dat bij het skiën een flinke val had gemaakt en daardoor een beetje hinkte, daarover hoefde men zich geenszins zorgen te maken. Maar eind juni zei Lia mij overduidelijk: «Montse heeft kanker en de doktoren geven haar nog maar korte tijd van leven». Zij voegde eraan toe, dat Montses eerste zorg was geweest, dat zij aldus niet meer bij het Opus Dei kon blijven. "Maar natuurlijk kan dat wel", had men haar gezegd, en dat had haar gerustgesteld.

In november van dat jaar ging haar gezondheid duidelijk achteruit. Maar pas na haar terugkeer uit Rome was zij er echt slecht aan toe. Vanaf dat moment moest zij, tot half februari, steeds vaker het bed houden; daarna kon zij niet meer opstaan. Zij hinkte steeds erger, 's nachts sliep zij slecht en de pijn nam toe. In die periode gingen wij vaak naar haar thuis. Maar als zij enigszins kon, kwam zij naar *Llar*, vooral om apostolaatsredenen. Ik geloof dat zij in die tijd gitaar leerde spelen; daarmee nam zij deel aan de studentenclubjes en fleurde hun samenkomsten op. Op een dag was ik met haar in *Llar*, toen ze tegen me zei: *Vandaag kan ik niet meer*. Zij stond op. Ik wilde haar naar huis brengen, maar zij zei: *Nee, want moeder is nu de kleintjes eten aan het geven en ik wil haar daarbij niet storen, ik wil haar niet lastig vallen*. We bleven nog een poosje en daarna ben ik met haar mee gegaan.

Zij wilde niet, dat ik mijn tijd omwille van haar verspilde, wanneer ik bij haar was: ze wist dat ik veel vakken moest voorbereiden en daarom liet zij mij studeren. Ook zij zelf verdeed haar tijd niet: zij benutte de bezoeken om apostolaat te verrichten. Daarom weigerde zij nooit om haar vriendinnen te

ontvangen. Zij gaf zich zozeer aan de anderen over, dat het moeilijk was te weten te komen of zij pijn had of niet. Toen ik een keer bij haar thuis kwam, hoorde ik haar opgewekt met enkele vriendinnen praten. Voordat ik binnenkwam, zei haar moeder tegen mij: «Ik geloof dat ze er slecht aan toe is. Ga maar binnen en als je ziet dat ze pijn heeft, maak dan een eind aan het bezoek en vraag de anderen om weg te gaan». Ik ging naar binnen, maar zij was zo opgewekt, dat ik niets gezegd heb. Toen ze weggingen en nog maar nauwelijks de deur achter zich hadden dichtgedaan, riep zij uit: *O, ik kan niet meer, ik kan niet meer, ik kan niet meer!* Zij had vreselijk veel pijn; en dat had ik enkele minuten tevoren niet aan haar kunnen zien! En als toppunt zei zij tegen haar moeder, die haar verweet dat ze dat niet eerder gezegd had, alleen maar: *Zij komen mij toch opzoeken...* Zij was tegenover iedereen heel liefdevol en attent. Op een dag, toen zij naar buiten kon gaan, zei ze me: *Ik heb vandaag een jasje gezien dat jou heel goed zou staan. Kom eens kijken*. Zij vergat de ander nooit.

Met Kerstmis hielp ik haar met de versiering van haar kamer. We zetten vele kerstkaarten op, een klein kerststalletje en andere voorwerpen. Haar ziekte deed geenszins afbreuk aan de opgewektheid die men bij die familie inademde, want zij nam zoveel zij kon met enthousiasme deel aan alles. Niettemin verslechterde haar toestand sindsdien aanzienlijk: ik zag hoe zij meer dan ooit pijn had, maar zij klaagde nooit en men merkte het nauwelijks aan haar. Als haar eens een keer de moed in de schoenen zonk, wist zij die snel weer te herkrijgen.

Op 26 maart spoorde men ons - leerlingen van *Llar* die op dat moment in Barcelona waren - aan om Montse te gaan bezoeken. Ik had eigenlijk thuis nog iets te doen, maar ik ging er meteen naar toe. Wij kwamen haar kamer binnen. Zij was buiten bewustzijn. Om 12 uur baden we de Engel des Heren. Wij gingen rond het hoofdende staan. Ik kwam er zeer van onder de indruk haar weer te zien. Haar gelaat was geel en uitgeteerd, de ogen waren verzonken en haar ademhaling ging moeizaam. Enkele minuten later richtte zij zich een beetje op en iemand zei: «De ademhaling is veranderd». Montse was zojuist gestorven. Haar broer Enrique, toen nog seminarist, bad het gebed ter aanbeveling van de ziel. Wij knielden rond haar bed. Ik had tot dan toe nog nooit iemand zien sterven, en ik werd me ervan bewust, dat Montse van ons was heengegaan, toen ik zag dat haar moeder haar ogen sloot. Wij waren allen heel kalm en baden.

Geedeelte uit het ooggetuigenverlag van María del Carmen Delclaux Fernández, Madrid 2-X-1990 (AGP, MGG T-013). De schrijfster van deze herinneringen, geboren in Barcelona, is afgestudeerde scheikundige. Zij vroeg haar toelating tot het Opus Dei in 1956.

Montserrat Grases heeft ons door haar korte leven wellicht zonder het zelf te weten een groot voorbeeld gegeven van ongekunsteldheid, van eenvoud van hart. Van die deugd die de Heer ons heeft geleerd, toen Hij ons het voorbeeld van een kind gaf: **Als gij niet opnieuw wordt als de kleine kinderen, zult gij het Rijk der hemelen zeker niet binnengaan**¹.

Eenvoud is een krachtige deugd, die men verwerft door alles in Gods hand te leggen: **Kinderen hebben niets van zichzelf, alles is van hun ouders... En jouw hemelse Vader weet altijd heel goed hoe Hij jouw erfdeel moet beheren**².

Alles wat in haar leven gebeurde beschouwde Montserrat als afkomstig uit Gods hand. Daarom hoorde men haar zo vaak die woorden spreken die de Stichter van het Opus Dei altijd opnieuw herhaalde: **Alles komt ten goede**³.

Toen men Montse vertelde dat zij doodziek was, gedroeg zij zich geheel en al als iemand die al haar vertrouwen in God heeft gesteld: bij het bidden van het avondgebed keerde zij zich tot God: zijn Wil aanvaardend ging zij naar bed en viel aanstonds in diepe slaap. Toen openbaarde zich haar zin voor het bovennatuurlijke; men stelde haar een nieuwe be-

handelingswijze voor en zij antwoordde: *Goed*; men vroeg haar of zij de Ziekenzalving wilde ontvangen, en zij sprak: *Akkoord*.

In één opzicht was zij wel ongeduldig: zij wilde spoedig naar de hemel gaan. Maar onmiddellijk riep zij uit, in haar edelmoedige overgave aan Gods Wil: *Wat ben ik toch egoïstisch! Heer, wanneer U het wilt, hoe U het wilt...*

Dit verlangen om God te zien en zich naar zijn Wil te schikken werd duidelijk op de vooravond van het feest van Sint Jozef, in 1959. Zij was er zeer slecht aan toe - enkele dagen later zou zij sterven - en zij dacht dat haar uur gekomen was. Zij was zeer tevreden en - zo herinnert zich degene die die nacht bij haar waakte - zo nu en dan zei zij: *Wat vind je van me?... Met mij is het goed* - zo antwoordde ze bij zichzelf - *kijk!* Kort daarna vroeg zij: *Hoe laat is het? Ben ik nog altijd hier?... En even later: Weet je wat ik denk?, dat ik me daarover maar niet meer druk maak... Wanneer God wil, zal Hij me komen halen... Vanaf dat ogenblik sprak zij niet meer over van hier heengaan.*

¹ Mt. 18,3.

² Zalige Josemaría Escrivá, *De Weg*, n. 867.

³ Vgl. *Rom.* 8,28.

Montse (tweede van links), de sardana dansend.

Een wonderbaarlijk herstel

Ik heb de eer mij tot U te wenden om U in kennis te stellen van hetgeen mijn zoon Lucas, 22 jaar oud, is overkomen. Op 2 december 1995, rond 18.15 u., werd mijn zoon door een auto aangereden, toen hij net terugkwam van een fietstocht met een vriend uit San Lorenzo. Hij werd per ambulance naar het Sint-Bernardsziekenhuis overgebracht. Hij bleek zeer ernstig gewond te zijn: zijn lichaam was op talrijke plekken verwond, zijn schedel op drie plaatsen gebroken, de linker oogkas en kaak gebroken, het kuitbeen was losgeraakt, enz.

Vanaf het eerste ogenblik zag zijn toestand er hopeloos uit. Veertien dagen lang lag hij in coma; de doktoren die hem de dag daarna in het Carmel-sanatorium behandelden hielden hem via kunstmatige ademhaling in leven, want een van zijn longen was geklapt en hij kon voor nog maar ongeveer 10% zelf ademen.

Vanaf het eerste moment heeft iedereen die ons begeleidde tot de Heer en de H. Maagd voor zijn gezondheid gebeden, in gezamenlijk gebed en ook dagelijks tijdens de H. Mis in verscheidene parochies. Toen mijn broer van het ongeluk vernam, belde hij vanuit Río Grande op en vroeg mij om veel te bidden, want daar bij hem bad heel de gemeenschap op voorpraak van Montserrat Grases, opdat mijn zoon het zou redden. Groot was mijn verbazing, toen ik vier dagen na het ongeluk te horen kreeg, dat mijn zoon meteen geopereerd moest worden aan zijn been, omdat dit anders afgezet zou moeten worden; de pees was namelijk aan het afsterven en moest ge-transplanteerd worden.

De operatie verliep succesvol: alle weefsels konden behouden worden en de bewegingsmogelijkheden van het been bleven intact. De operatie werd uitgevoerd, terwijl mijn zoon in diepe coma lag. Ik kreeg wederom bericht van mijn broer die me liet weten, dat ze bleven bidden tot Montserrat; hij gaf me de kracht om mijn geloof niet te verliezen.

Op 14 december kwam mijn broer uit Río Grande en het eerste wat hij deed was mij het prentje van Montserrat geven om dat op het bed van mijn zoon te leggen. Diens toestand bleef zorgwekkend tot 16 december; op die dag kwam hij bij uit zijn bewusteloosheid en zijn toestand verbeterde zo snel, dat dit de artsen ongelooflijk voorkwam: zij konden geen uitleg geven voor zijn herstel en zij waren de mening toegedaan, dat dit een wonder van God was.

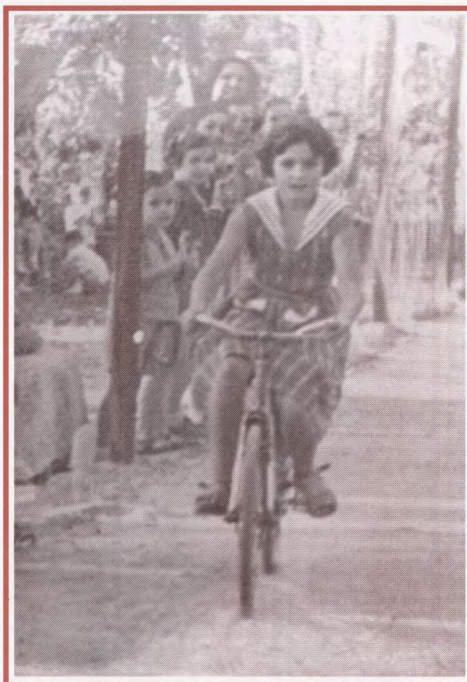
Op 23 december werd hij van de Intensive Care naar de zaal overgebracht; daar kreeg hij bezoek van familieleden en vrienden, evenals van enkele priesters die hem de Communie gaven. Vanaf toen herstelde zijn long volledig.

Ik wil nog een kleine opmerking plaatsen: op 8 december, de feestdag van de Allerheiligste Maagd, was mijn zoon er dermate ernstig aan toe, dat ik hem niet bedienend; desondanks heb ik geen moment het geloof verloren, ofschoon ik wel van het eerste ogenblik af de wil van de Heer heb aanvaard.

Na de behandelingen en revalidatie zijn wij op 29 april 1996 naar Buenos Aires gegaan om oogspecialisten te raadplegen: de rechterhoek van zijn linkeroog was namelijk verlamd geraakt en de verwachting was, dat dit slechts voor 50% zou herstellen. De onderzoeken in Buenos Aires vielen samen met een procentueel herstel van zijn oog. Nu, op 2 mei 1996, is het herstel inmiddels bijna 80%.

Ik vertel U dit alles omwille van de Zaligverklaring van Montserrat Grases, want zij heeft bij de Heer en de H. Maagd voor het herstel van mijn zoon ten beste gesproken.

L.A.Y. (Salta, Argentinië)

Winnares van een wielervedronde in Vallvidrera, 1951.

Onderricht over huwelijk en gezin

Ik wil u graag melding maken van een gunst die ik verkregen heb op voorspraak van de Dienares van God Montserrat Grases. Het betreft een vriendin van mij, die op 2 oktober 1994 het Doopsel heeft ontvangen. Vanaf dat ogenblik heb ik haar catechismusles gegeven en haar de christelijke leer onderwezen, om op die manier haar vorming aan te vullen. Mijn vriendin is maatschappelijk werkster en haar taak bestaat voor een deel uit het bijstaan en helpen van gezinnen in de moeilijke omstandigheden die zich voordoen. Het is een heel gevoelig onderwerp, want er bestaan wijd verbreide opvattingen over huwelijk en gezin die niet alleen tegen de leer van de Kerk ingaan, maar ook tegen de waardigheid van de mens zelf. Daarom legde ik haar met bijzondere aandacht de thema's uit, die betrekking hebben op het huwelijk en het gezin, zodat zij die op de juiste wijze zou kunnen begrijpen. Om me ervan te vergewissen, dat dit daadwerkelijk gebeurde, heb ik tot Montserrat gebeden om haar hulp in te roepen. Zij heeft mij ongetwijfeld verhoord, want mijn vriendin begreep mijn uitleg tot in alle details en heeft nooit enige tegenwerping gemaakt.

K.S.S. (Macao, Azië)

Paus Johannes Paulus II met de ouders van de Dienares van God.

Montserrat heeft mij bij de studie geholpen

Toen ik mij op de examens aan de universiteit voorbereide om naar het volgende studiejaar te kunnen overstappen, vond ik in fiet boek dat ik voor een van de vakken aan het bestuderen was een prentje van de Dienares van God Montserrat Grases. Ik had dat gebed nog nooit gebeden, maar ik benutte deze toevallige gelegenheid om haar voorspraak in te roepen bij de voorbereiding van dat vak. Het examen bleek een van de moeilijkste te zijn en ik twijfelde of ik wel geslaagd zou zijn. De cijfers van dat vak werden als laatste bekend gemaakt; zij waren in mijn geval absoluut noodzakelijk om mijn studie te kunnen voortzetten. Ik ben geslaagd en alles is prima verlopen. Ik had besloten deze gunst bekend te maken, als dat zou gebeuren. Montses voorspraak heeft mij zeer geholpen in de omstandigheden waarin ik mij bevond.

K.W.N. (Nairobi, Kenya)

Ik ben toch nog grootmoeder geworden

Gaarne wil ik U berichten, dat ik onlangs een heel bijzondere genade heb verkregen, en wel op voorspraak van Montserrat Grases. Ik was erg bedroefd omdat ik jarenlang zag, dat een van mijn gehuwde dochters afkerig stond tegenover de gedachte om moeder te worden. Ik heb iedere dag, met het prentje van Montse in de hand, voor deze intentie gebeden. Sinds twee maanden heb ik het grote geluk om nu toch eindelijk oma te zijn van een kereltje dat de vreugde van heel de familie is. Ik ben er diep van overtuigd en ten zeerste dankbaar dat ik zo'n grote gunst heb verkregen, en ik dank de Heer daarvoor dagelijks. Ik hoop, dat dit getuigenis van dienst kan zijn bij de zaak voor de Heiligverklaring van uw Dienares Montserrat.

M.E.G. (Genève, Zwitserland)

In verband met de beperkte ruimte drukken wij in dit informatiebulletin slechts gedeelten af van enkele van de brieven die geschreven zijn ter getuigenis van de voorspraak van de Dienares Gods.

Wij zijn dankbaar voor de giften als bijdrage in de onkosten van de Vice-Postulator en ter ondersteuning van de apostolische initiatieven van het Opus Dei. Ze kunnen worden gestort op Postbank 3740023 t.n.v. Hulpfonds Vice-Postulator van het Opus Dei, Corellistraat 20 - 1077 HD Amsterdam.

Berichten over het proces

De Postulator werkt momenteel aan de *Positio super vita et virtutibus* van Montserrat, onder leiding van de door de H. Congregatie voor de Heiligverklaringen benoemde Relator.

De overvloedige correspondentie die wij mogen ontvangen toont aan hoe overal ter wereld de privé-devotie tot haar toeneemt: getuigenissen en verhalen van geestelijke en materiële gunsten, evenals de aanvragen van prentjes en exemplaren van het Informatiebulletin zijn groot.

GEBED

Heer, gij hebt aan Uw dienares Montserrat de genade gegeven om zich kalm en opgewekt aan Uw goddelijke Wil over te geven en om deze overgave met een bewonderenswaardige eenvoud in de wereld te beleven: geef dat ook ik met liefde mijn dagelijkse bezigheden aan U op mag dragen, in Christelijke dienstbaarheid aan de naaste. Gewaardig U Uw dienares te verheerlijken en verleen mij op haar voorspraak de gunst die ik U vraag... (eigen intentie). Amen.

Onze Vader, Wees Gegroet, Eer aan de Vader...

Overeenkomstig het decreet van paus Urbanus VIII verklaren wij dat wij op geen enkele wijze op de uitspraak van de kerkelijke autoriteiten voortuit willen lopen en dat dit gebed uitsluitend bestemd is voor particulier gebruik.

1941

10 juli. Geboorte van Montserrat Grases Garcia.

19 juli. Zij werd gedoopt in de parochiekerk van Onze Lieve Vrouw van Pilar in Barcelona. Ze kreeg als roepnaam: Montse.

1944

11 juni. Zij ontvangt het Vormsel van hulpbisschop Perellé in de parochiekerk van Santa Maria de Seva, tegelijk met haar broers Enrique en Jorge. (In die tijd was het in Barcelona gebruikelijk zo jong het Vormsel te ontvangen).

1946

Oktober. Montse gaat naar het college Jesús-Maria.

1948

27 mei. Montse doet haar Eerste Communie in de kapel van het college Jesús-Maria.

1951

Augustus. Montse gaat naar een andere school nl. El Niño Jesús de las Damas Negras.

1955

Oktober. Montse Grases bezoekt voor het eerst LLar, de eerste huishoudschool onder leiding van de vrouwen van het Opus Dei.

1956

4 oktober. Zij wordt ingeschreven aan de Vakschool voor de Vrouw, van de gemeente Barcelona, met als vakken huishoudkunde, koken, tekenen, naaien en kunstzinnige vakken.

1957

24 december. Montse vraagt toelating tot het Opus Dei, als Numerair.

1958

20 juni. De dokter zegt aan Manuel Grases dat zijn dochter lijdt aan een sarcoom van Ewing (beenkanker), een ongeneeslijke ziekte met dodelijk afloop. Onmiddellijk wordt begonnen met de bestraling.

20 juli. De ouders van Montse delen haar de ernst van haar ziekte mee. Bij het horen

daarvan reageert ze heel gelovig en legt ze haar leven in Gods hand.

11-17 november. Montse gaat naar Rome om dichtbij de Paus te kunnen bidden en om kennis te maken met de Stichter van het Opus Dei.

1959

8 maart. Zij ontvangt de Ziekenzalving.

Veel mensen bezoeken haar en staan versteld van haar liefde tot God, haar blijheid en haar apostolische ijver.

26 maart. Witte Donderdag. Zij sterft om 13.20 uur. Onmiddellijk na haar dood verspreidt haar faam van heiligheid zich.

1962

19 december. In de kapel van het bisschoppelijk paleis te Barcelona vindt de eerste zitting plaats van het onderzoeksproces voor de zaligverklaring van de Dienares Gods, Montserrat Grases, onder leiding van mgr Mondrego y Casaus, aartsbisschop van het diocees.

1968

26 maart. In de kerk van Onze Lieve Vrouw van Montalegre te Barcelona vindt de zitting plaats van het afsluiting van het onderzoeksproces voor haar zaligverklaring. Voorzitter is eveneens mgr Mondrego y Casaus, demissionair aartsbisschop van Barcelona.

1974

22 februari. De Congregatie voor de Zaligen Heiligverklaringen vaardigt een decreet uit over de geschriften van Montse.

1992

15 mei. De Congregatie voor de Zaligen Heiligverklaringen keurt bij decreet het proces goed.

1994

14 juni. Het stoffelijk overschot van Montserrat wordt overgebracht naar de crypte van de kapel van het Colegio Mayor Bonaigua te Barcelona.

Recente publikaties over Montse

M. Eguibar, *Montse Grases: Una vida sencilla*, «Folletos Mundo Cristiano», nr. 44, 12e ed. Madrid 1994.

J.M. Cejas, *Montse Grases. La alegría de la entrega*, Ed. Rialp, Madrid 1993.

J.M. Cejas, *Montse Grases. Biografía breve*, Ed. Rialp, Madrid 1994.

VICE-POSTULATOR VAN HET OPUS DEI IN NEDERLAND,

Jan Luykenstraat 52 - 1071 CS Amsterdam - Tel.: 020-671 58 37 - Eindredactie: C. van der Ploeg, pr.

Uitgegeven met kerkelijke goedkeuring.